

Страсний квітень...

Ганна Синьоок

Страсний квітень...

Здається, що вся весна цьогоріч – Страсна...

І вже почасти Великодня...

Хай навіть не вгаває вітер,
розпурхуючи абрикосові вітрила –
аж до підвіконня...

Зі страченого жовтавого цвіту
потрохи продзьобуються невинні листочки –
так народжується пам'ять,
що стає воскресінням...

І, о диво! – біла квітка,
ніби крихтний човник,
що вміло тримається на повітряних хвилях,
попри шквальні пориви...

Цей світ весняний здається скляним...
Дивишся на нього через скло...
На той дим напроти дому,
що йде на схід із хвойних гілок,
запалених знайомими й незнайомими людьми...
Як дух свободи, що прагне вирватися з ізоляції...
Соснової і весняної...

Щось абсурдне прочитується у фразі –
"весняна ізоляція"...
А ще більший абсурд,
коли вчуваю якусь невимушену й голотілу втіху,
що мама встигла раніше вийти з цього світу...

Ще в дитинстві пережила одну війну,
осиротівши від неї...
Побачила іншу через екран,
вже не маючи сили переступити поріг дому...

То питаю:

"Мамо, навіщо тобі здалася ще ця, третя, війна?..

Незрима й невизнана,

тепла й тиха,

але війна...

І скільки ще тих війн було на твоєму віку?..

Чи стачить на абрикосі молоденьких листочків,

аби порахувати їх число?..

І примножити мою зворохоблену пам'ять..."